Dissabte 4 de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 14,7-14): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'heu conegut a mi, també coneixereu el meu Pare; i ja des d'ara el coneixeu i l'heu vist». Li diu Felip: «Senyor, mostra'ns el Pare i ja en tenim prou». Li diu Jesús: «¿Tant de temps que soc amb vosaltres i no m'has conegut, Felip? Qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare. ¿Com dius tu: "Mostra'ns el Pare"? ¿No creus que jo soc en el Pare i el Pare és en mi? Les paraules que jo us dic no les parlo per mi mateix. I el Pare que està en mi fa les seves obres. Creieu-me que jo soc en el Pare i el Pare en mi; i si no, creieu per les obres mateixes.

En veritat, en veritat us dic: el qui creu en mi també ell farà les obres que jo faig; i les farà encara més grans, perquè jo vaig al Pare. I tot allò que demaneu en el meu nom ho faré, per tal que el Pare sigui glorificat en el Fill. Si demaneu alguna cosa en el meu nom, jo la faré».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jo soc en el Pare i el Pare en mi»

Père Jacques PHILIPPE
(Cordes sur Ciel, França)

Avui estem convidats a reconèixer en Jesús el Pare que se'ns revela. Felip expressa una intuïció molt encertada: «Senyor, mostra'ns el Pare i ja en tenim prou» (Jn 14,18). Veure el Pare és descobrir Déu com origen, com vida que brolla, com generositat, com do que constantment renova cada cosa. Què més necessitem? Procedim de Déu, i cada home, malgrat que no en sigui conscient, porta el profund desig de tornar a Déu, de retrobar la casa paterna i romandre allí per a sempre. Allí s'hi troben tots els bens que puguem desitjar: la vida, la llum, l'amor, la pau... Sant Ignasi d'Antioquia, que fou màrtir al començament del segle segon, deia: «Hi ha en mi una aigua viva que murmura i diu dins de mi: 'Vine al Pare'!».

Jesús ens fa entreveure la tan profunda intimitat recíproca que existeix entre Ell i el Pare. «Jo soc en el Pare i el Pare en mi» (Jn 14,11). El que Jesús diu i fa troba la seva font en el Pare, i el Pare s'expressa plenament en Jesús. Tot allò que el Pare desitja dir-nos es troba en les paraules i fets del Fill. Tot allò que Ell vol complir en favor nostre ho acompleix pel Fill. Creure en el Fill ens permet tenir «accés al Pare» (Ef 2,18).

La fe humil i fidel en Jesús, l'elecció de seguir-lo i obeir-lo dia rere deia, ens posa en contacte misteriós però real amb el mateix misteri de Déu, i ens fa beneficiaris de totes les riqueses de la seva benvolença i misericòrdia. Aquesta fe permet al Pare dur endavant, a través de nosaltres, l'obra de la gràcia que començà en el seu Fill: «el qui creu en mi també ell farà les obres que jo faig» (Jn 14,12).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Preguem tal com Déu el nostre mestre ens va ensenyar. Doncs, si diu que farà el que demanem al Pare en el seu nom, quant més eficaç no serà la nostra oració en el nom de Crist, si la fem, a més, amb les seves pròpies paraules?» (Sant Cebrià)

- «La invitació del Senyor a trobar-se amb Ell es dirigeix a cadascun de vosaltres, en qualsevol lloc o situació en què es trobi. N'hi ha prou en prendre la decisió de deixar-se trobar per Ell, d'intentar-ho cada dia sense descans» (Francesc)

- «Tota la vida del Crist és Revelació del Pare: les seves paraules i els seus actes, els seus silencis i els seus sofriments, la seva manera de ser i de parlar. Jesús pot dir: 'Qui em veu a mi, veu el Pare' (Jn 14,9), i el Pare: 'Aquest és el meu Fill estimat; escolteu-lo' (Lc 9,35) (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 516)

Altres comentaris

«Si demaneu alguna cosa en el meu nom, jo la faré»

Mn. Iñaki BALLBÉ i Turu
(Terrassa, Barcelona, Espanya)

Avui, quart Dissabte de Pasqua, l'Església ens convida a considerar la importància que té, per a un cristià, conèixer cada vegada més el Crist. Amb quines eines comptem per a fer-ho? Amb diverses i, totes elles, fonamentals: la lectura atenta i meditada de l'Evangeli; la nostra resposta personal en l'oració, esforçant-nos per tal que sigui un veritable diàleg d'amor, no un mer monòleg introspectiu, i l'afany renovat diàriament per descobrir el Crist en el nostre proïsme més immediat: un familiar, un amic, un veí que potser necessita de la nostra atenció i escolta, del nostre consell, de la nostra amistat.

«Senyor, mostra'ns el Pare», demana Felip (Jn 14,8). Una bona petició per tal que la repetim durant tot aquest dissabte. —Senyor, mostra'm el teu rostre. I podem preguntar-nos: com és el meu capteniment? Els altres, poden veure en mi el reflex del Crist? En quina cosa petita podria lluitar avui? Als cristians ens cal descobrir el que hi ha de diví en la nostra tasca diària, la petja de Déu en el que ens envolta. A la feina, a la nostra vida de relació amb els altres. I també si estem malalts: la manca de salut és un bon moment per a identificar-nos amb Crist que pateix. Com digué santa Teresa de Jesús, «si no ens

determinem a empassar-nos d'un cop la mort i la manca de salut, mai farem res».

El Senyor en l'Evangeli ens assegura: «Si demaneu alguna cosa en el meu nom, jo la faré» (Jn 14,13). —Déu és el meu Pare, que em vetlla com un Pare amorós: no vol per a mi res dolent. Tot el que passa —tot el que em passa— és en bé de la meva santificació. Encara que, amb els ulls humans, no ho entenguem. Encara que no ho entenguem mai. Allò —el que sigui— Déu ho permet. Fiem-nos-en d'Ell de la mateixa manera que se'n fià Maria.